Nr. 5. Warszawa, dnia 30 czerwca 1922 r. Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 50 mk. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Tel. 304-22.
Adres Administracji: ul. Miodowa Nr. 22 w Admin. „Monitora Polskiego". Tel. Nr. 44-50.

Od Administracji.

Począwszy od № 6-go zostaje podwyższona cena Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na mk. 75 za jeden numer.

Ponieważ w roku 1922 ukaże się 10 numerów Dziennika, przeto prenumerata za cały rok 1922 wynosi mk. 625, zaś za II-gie półrocze (№ 6—10) mk. 375.

Administracja Dziennika Urzędowego uprasza pp. Abonentów, ażeby zechcieli wyrównać rachunki z tytułu przedpłaty w powyższym stosunku.

TREŚĆ:

Obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

154.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany nazwy miast, osad, gmin i wsi.

Podaję do wiadomości, że niniejszem zmieniam nazwy następujących miejscowości:

1) wsi „Luisenthal“, gminy Łąck, pow. Gostyńskiego na „Ludwików“;
2) wsi „Heinleben“, gm. Lucień, pow. Gostyńskiego, na „Podgórze“;
3) wsi „Georgenthal“, gm. Lucień, pow. Gostyńskiego, na „Miałkówek“;
4) gminy i osady „Kazimierz“, pow. Słupeckiego, na „Kazimierz-Biskupi“;
5) miasta „Włodzimierz - Wołyński“, w Województwie Wołyńskiem, na „Włodzimierz“;
6) wsi „Gosudarew-Dar“, gm. Niesułków, pow. Brzezińskiego, na „Nowostawskie Działki“;
7) wsi „Egiersdorf“, gm. Bełżyce, pow. Lubelskiego, na „Zalesie“;
8) wsi „Siergiejówka“, gm. Radkowo, pow. Nieszawskiego, na „Wójtówka“.

Warszawa, d. 21 maja 1921 r. (AO. 1638).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Kamieński.*

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

155.

Okólnik (69) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Dyrektora Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Poznaniu w sprawie wyjaśnienia do okólnika Nr. 63 w przedmiocie dowodów obywatelstwa polskiego.

Okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 kwietnia 1922 r. Nr. PO. 4045 (kolejny Nr. 63) uzupełnia się tem, że za dowód obywatelstwa polskiego przy przyjmowaniu kandydatów do służby państwowej należy stosownie do § 2 (ustęp ostatni) rozporządzenia ministerjalnego z d. 16 września 1921 r. (Dz. Ust. poz. 678/1921), uważać:

1) poświadczenie obywatelstwa, przewidziane w art. 11 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. Ust. poz. 320 ex 1920 r.);

2) Akt nadania obywatelstwa, przewidziany w art. 14 tegoż rozporządzenia;

3) Akt uznania lub odzyskania obywatelstwa w myśl art 3 i 10 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. Ust. poz. 44 (ex 1920 r.), *wreszcie*

4) poświadczenie opcji na rzecz obywatelstwa polskiego w myśl obowiązujących przepisów.

Wszelkie pośrednie dowody, np. wyciąg z ksiąg ludności stałej na obszarze b. Królestwa Polskiego, należy jedynie uważać *jako podstawy do wydania dowodu obywatelstwa.*

Warszawa, d. 10 maja 1922 r. (PO. 4500).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Dunikowski*

Podsekretarz Stanu.

156.

Okólnik (70) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie interpretacji art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1912 r. o państwowej służbie cywilnej.

Brzmienie art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. Ust. poz. 164) nasunęło niektórym władzom wątpliwości, co do określenia charakteru służbowego funkcjonarjuszów państwowych w czasie od 1 kwietnia 1922 r. do dnia ustalenia.

Uważając, że podnoszone wątpliwości nie znajdują uzasadnienia w art. 116 omawianej ustawy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości Panów na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 3 kwietnia 1922 r. Nr. 34/6430 następujące wyjaśnienie:

Art. 116 *zawiesza jedynie na przeciąg lat dwu*, t. j. do dnia 1 kwietnia 1924 r. prawa urzędnika, określone w art. 33 ustawy, względnie funkcjonarjusza niższego — w art. 104. Pełnię prawa, zagwarantowanych cytowanymi artykułami, nabywa urzędnik, względnie funkcjonarjusz niższy, w ciągu tych dwu lat dopiero przez *ustalenie* (po dniu 1 kwietnia 1924 r. nabywać je będzie z dniem otrzymania nominacji na urzędnika (funkcjonarjusza) stałego). Ustalenie funkcjonarjuszów państwowych nastąpić winno w terminie wyżej podanym, o ileby zaś nie nastąpiło, funkcjonarjusz nieustalony winien być zwolniony ze służby, zgodnie z postanowieniami ustępów końcowych artykułu 116.

Art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej normuje stosunek służbowy funkcjonarjuszów państwowej służby cywilnej, począwszy od 1 kwietnia 1922 r., nie naruszając bynajmniej dotychczasowego stosunku służbowego. Artykuł ten mówi, że stosunek służbowy urzędników i funkcjonarjuszów niższych, będących w służbie państwowej w chwili wejścia w życie ustawy o państwowej służbie cywilnej *musi być do dnia 1 kwietnia 1924 r.* poddany rewizji ze strony władzy, powołanej do nominacji odnośnych urzędników, a ustalenie następuje tylko za zgodą Prezesa Rady Ministrów oraz Ministra Skarbu.

Dopiero *moment ustalenia* decyduje o nabyciu przez funkcjonarjusza państwowego prawa nieusuwalności według ustawy z dnia 17 lutego 1922 r.

Postanowienie art. 120 ustawy, według którego z dniem 1 kwietnia 1922 r. tracą moc ustawy i przepisy wydane w przedmiotach, unormowanych tą ustawą, a obowiązujące do tego terminu, wskazuje dobitnie, że przepisy te obowiązywały w pełni do dnia 1 kwietnia 1922 r. i do tego dnia bezsprzecznie normowały stosunki służbowe odnośnych funkcjonarjuszów.

Art. 116 należy zatem rozumieć tylko jako określenie formy prawnej, według której ma się odbyć zgodne z ustawą z dnia 17 lutego 1922 r. unormowanie stosunku służbowego wszystkich funkcjonarjuszów państwowych na przyszłość. Dotychczasowego charakteru stosunku służbowego funkcjonarjusza państwowego (w odniesieniu do praw, zapewnionych art. 33, względnie 104 ustawy), nabytego na podstawie przepisów, według których stosunek ten zawierano, ustawa o służbie cywilnej do chwili ustalenia nie dotyka.

Warszawa, d. 11 maja 1922 r. (PO. 3639).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

157.

Okólnik (71) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Dyrektora Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Poznaniu w sprawie pobierania pensji sierocych.

Według postanowień art. 34 ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 70, poz. 466) wypłaca się sierotom po funkcjonarjuszach państwowych, zmarłych w czynnej służbie lub na emeryturze zaopatrzenie do ukończenia przez nich 18 lat życia lub wcześniejszego zawarcia związku małżeńskiego, a w razie odbywania studjów do ukończenia tychże, najdłużej jednak do ukończenia przez sierotę 24 lat życia.

Ponieważ z dniem wejścia w życie ustawy emerytalnej utraciły w myśl art. 56 cytowanej ustawy moc obowiązującą wszystkie poprzednie ustawy i przepisy, wydane w przedmiotach unormowanych wspomnianą ustawą — przeto sierotom, którym przyznano zaopatrzenie na podstawie ustaw i przepisów emerytalnych b. państw zaborczych, a które nie utraciły jeszcze prawa pobierania tego zaopatrzenia z dniem 1 października 1921 r., należy wymierzyć to zaopatrzenie według norm polskiej ustawy emerytalnej, wypłacając je do terminów, określonych art. 34 wspomnianej ustawy. Natomiast w razie utraty prawa do pobiera-

nia zaopatrzenia przez sieroty, odbywające studja przed dniem wejścia w życie wspomnianej ustawy, może być zaopatrzenie, w myśl ustępu 2 art. 34, wypłacane przez czas odbywania studjów dopiero od 1 października 1921 r, nie dłużej jednak jak do ukończenia 24 roku życia.

Powyższe podaje się do wiadomości i stosowania na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 14 kwietnia 1922 r. Nr. 262/DA/Em.

Warszawa, d. 12 maja 1922 r. (PO. 4373).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

158.

Okólnik (72) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Dyrektora Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Poznaniu w sprawie przenoszenia na emeryturę funkcjonarjuszów państwowych z powodu niezdolności do służby.

Wskutek powstałych wątpliwości, jak ma opiewać opinja lekarza rządowego o niezdolności do służby funkcjonarjusza państwowego, aby mogła być wzięta za podstawę do przeniesienia funkcjonarjusza na emeryturę, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że lekarz rządowy winien stwierdzić, w myśl art. 9 ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r., mając na względzie postanowienie art. 3, ustęp 1 i art. 6 p. a) tejże ustawy, z jakich przyczyn i przez jaki czas funkcjonarjusz nie jest zdolny do dalszego pełnienia obowiązków służbowych.

Jeżeli stwierdzona niezdolność jest *trwałą* ma lekarz zaznaczyć to w swem orzeczeniu *wyraźnie* i takie tylko orzeczenie stanowi podstawę do przeniesienia funkcjonarjusza na emeryturę

Nadmienia się, że w wypadkach wątpliwych właściwa władza może, w myśl art. 9 pomienionej ustawy, poddać danego funkcjonarjusza państwowego badaniom innego lekarza rządowego.

Powyższe podaje się do wiadomości i stosowania na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 20 kwietnia 1922 r. Nr. 668/DA.

Warszawa, d. 11 maja 1922 r. (PO. 4380).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

159.

Okólnik (73) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Głównej Komendy Policji Państwowej w sprawie kosztów przesiedlenia rehabilitowanych b. funkcjonarjuszów austrjackich rusinów i żydów.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem z d. 12 kwietnia 1922 r. Nr. 763/DB/7 wyjaśniło, że z uwagi na uchwałę Rady Ministrów z dnia 9 maja 1921 r., po myśli której przyjmowanie do służby państwowej poprzednio nieprzyjętych zrehabilitowanych b. funkcjonarjuszów austrjackich rusinów i żydów, może nastąpić jedynie w formie *mianowania*, jak również z uwagi na postanowienie art. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z d. 5 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 74, poz. 507), nie należy przyznawać wyżej określonej kategorji funkcjonarjuszów państwowych kosztów przesiedlenia do wyznaczonego im nowego miejsca służbowego.

Warszawa, d. 14 maja 1922 r. (Pr. B. 2406).

Za Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu

160.

Okólnik (74) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Dyrektora Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Poznaniu w sprawie przyjmowania do służby państwowej b. wojskowych.

Wobec opłakanych warunków, w jakich znajdują się zdemobilizowani oficerowie W. P., polecam *bezwzględnie* przestrzegać zasady, by przy przyjmowaniu do służby w administracji politycznej mieli *przy równych kwalifikacjach* pierwszeństwo oficerowie W. P., zwolnieni z czynnej służby.

Warszawa, d. 15 maja 1922 r. (PO. 4541).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ant. Kamieński.*

161.

Okólnik (76) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Dyrektora Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Poznaniu w sprawie umów, zawieranych z pracownikami kontraktowymi.

Wobec ewentualnej możliwej konieczności zawarcia umowy z pracownikami kontraktowymi przed wejściem w życie ustawy o organizacji i postępowaniu władz dyscyplinarnych, t. j. przed 1 lipca 1922 r., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła na okres przejściowy skorygowany projekt umowy (kontraktu).

Warszawa, d. 16 maja 1922 r. (PO. 5034).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

Wzór.

UMOWA,

zawarta między Panem .... (charakter służbowy),
działającym w imieniu .... (władzy lub urzędu),
a Panem .... w sprawie stosunku służbowego.

§ 1.

Pan .... przyjmuje na siebie od dnia .... 192... r. (ewentualnie do dnia .... 192... r. obowiązki .... w charakterze pracownika kontraktowego.

§ 2.

Pan .... pobierać będzie ze Skarbu Państwa wynagrodzenie w wysokości .... (całej lub np. $^{3}/_{4}$) płacy zasadniczej z .... (całkowitym lub np. $^{3}/_{4}$ dodatkiem drożyźnianym) bez wszelkich innych dodatków, jak „za wysługę lat", za „wyższe studja" i t. p. (przyznanej w przepisach o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych) ustawa z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 65, poz. 429) (dla .... stopnia służbowego urzędników państwowych, dla .... stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych), przyczem w miarę podwyższania lub obniżania mnożnika dodatku drożyźnianego dla urzędników i funkcjonarjuszów państwowych rośnie lub obniża się automatycznie wynagrodzenie Pana .... bez potrzeby rewizji umowy niniejszej o (całkowitą lub $^{3}/_{4}$ kwotę, o którą podwyższono lub zniżono dodatek drożyźniany dla wymienionego wyżej stopnia służbowego (stopnia płacy). Powyższe wynagrodzenie wypłacone bedzie miesięcznie zgóry (zdołu), poczynając od dnia .... 192... r. przez cały czas trwania umowy. W razie podróży służbowych, otrzyma Pan .... zwrot kosztów i djety, wedle norm, obowiązujących w tym względzie dla urzędników państwowych (niższych funkcjonarjuszów państwowych), przyczem pobierać będzie djety, przyznane dla .... stopnia służbowego urzędników państwowych (dla .... stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych).

§ 3.

Świadczenia Państwa na rzecz Pana .... ograniczają się do wynagrodzenia, tudzież zwrotu kosztów podróży i djet, według zasad, wyszczególnionych w § 2-gim niniejszej umowy.

Po roku spełniania swych funkcji ma Pan .... prawo do .... urlopu dla wypoczynku.

§ 4.

Pan .... zobowiązuję się ściśle stosować do przepisów, regulaminów, instrukcji i innych zarządzeń, normujących porządek pełnienia służby wewnętrznej i zewnętrznej.

§ 5.

W razie zamianowania Pana .... urzędnikiem lub funkcjonarjuszem państwowym, umowa niniejsza przestaje obowiązywać strony od dnia nominacji, względnie przyjęcia na służbę pozaetatową.

§ 6.

O ile umowa jest bezterminową rozwiązanie stosunku służbowego może nastąpić każdego czasu na skutek jednostronnego wypowiedzenia na piśmie ze strony .... lub Pana .... na .... mies.............. naprzód, przyczem Pan .... obowiązany jest uprzednio zwrócić wszystkie otrzymane zaliczki i uregulować wszystkie zaciągnięte przez się względem .... zobowiązania pieniężne i służbowe. W wypadkach, przewidzianych w art. 33 „Tymczasowych Przepisów Służbowych dla Urzędników Państwowych", gdy do nich stosuje się kary, wymienione w punkt. „e"—„i", przysługuje prawo zwolnienia Pana .... ze służby. Winę orzeka, bez prawa odwołania, Komisja dyscyplinarna, istniejąca przy .... (art. 35 — 40 wspomnianych przepisów), względnie władza służbowa, której orzeczenie Pana .... uznaje dla siebie za bezwzględnie obowiązujące. Wynagrodzenie będzie wypłacone do dnia zwolnienia Pana ...., który z powodu tego zwolnienia nie będzie miał prawa do żadnego odszkodowania.

§ 7.

Spory cywilno prawne, któreby mogły z tej umowy wyniknąć, rozstrzygać będzie właściwy Sąd w siedzibie Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, względnie w siedzibie terytorjalnie właściwego Oddziału Prokuratorji Generalnej.

Warszawa, dnia .... 192..... r.

(Podpis przedstawiciela władzy). (Podpis pracownika kontraktowego).

162.

Okólnik (77) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów w sprawie ustanowienia odznak służbowych dla wójtów gmin i sołtysów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustanawia dla wójtów gmin i sołtysów wszystkich Województw, na terenie których znajdują się, wzgl. ustawowo wprowadzone będą gminy zbiorowe — odznaki służbowe, według wzorów załączonych, a mianowicie:

1. Odznakę służbową dla wójtów stanowi: na łańcuchu mosiężnym, składającym się z płytek prostokątnych, połączonych ogniwkami okrągłemi — polerowany mosiężny medal owalny z napisem literami wypukłemi na otoku u góry: „Wójt Gminy“, zaś u dołu z wyrytą nazwą gminy. W środku medalu umieszczone na tle ornamentowanym godło państwowe (orzeł posrebrzany) na tarczy z literami R. P. (Rzeczpospolita Polska).
2. Odznakę służbową dla sołtysów stanowi: znak okrągły mosiężny polerowany z napisem literami wypukłemi na otoku u góry: „Sołtys“. W środku umieszczone na tle ornamentowanym godło państwowe (orzeł posrebrzany). Znak do noszenia na gwintówce na lewym boku.

Powyższe odznaki należy nosić w czasie przewodniczenia na posiedzeniach i zebraniach, na których wójt, wzgl. sołtys występuje w charakterze urzędowym oraz przy pełnieniu funkcji reprezentacyjnych.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, iż koszt sporządzenia odznak ponoszą gminy, a sposób ich wykonania określa załączona do niniejszego okólnika instrukcja.

Warszawa, d. 19 maja 1922 r.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Kamieński.*

163.

Okólnik (78) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie i Tymczasowej Komisji Rządzącej na Śląsku Cieszyńskim w Cieszynie w sprawie wyjaśnienia okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 59 z 1922 roku w sprawie pobierania przez miasta zaliczek na poczet podatku od obrotu.

W uzupełnieniu okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 59 z r. 1922, wydanego na skutek wystąpienia Ministerstwa Skarbu, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że okólnik ten miał na celu, nie naruszając w niczem przepisanego dotychczas obowiązującemi ustawami trybu zatwierdzania uchwał finansowych organów miejskich, przyjście miastom, w których obowiązuje ustawa z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 2/1922 r., poz. 6) z pomocą finansową przez ogólne zezwolenie na pobieranie we wskazanej w okólniku formie zaliczek na poczet podatku od obrotu, a to do czasu wydania do tej ustawy rozporządzenia wykonawczego, które da miastom możność uchwalania statutów o podatku od obrotu.

Obecnie powyższy okólnik, wskutek ogłoszenia w Dz. Ust. Rz. P. Nr. 34 z r. 1922 rozporządzenia wykonawczego z dnia 29 kwietnia r. b. do powołanej ustawy o zasileniu finansów miejskich, stracił swą aktualność.

Przy sposobności zaznacza się, że wskutek omyłki pisarskiej niedokładnie zostały wyszczególnione urzędy, dla których okólnik Nr. 59 był przeznaczony.

Warszawa, d. 19 maja 1922 r. (SM. 2693).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Lenc*

Dyrektor Departamentu.

164.

Okólnik (79) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu na Ziemię Wileńską i Komisarza Rządu na Warszawę w sprawie określenia „szkoła publiczna“.

Artykuły ustaw o uposażeniu, określające dodatek drożyźniany dla funkcjonarjuszów państwowych, zezwalają przy zaliczaniu do grup rodzinnych na uwzględnienie dzieci powyżej ukoń-

czonych lat 18 wówczas, gdy dzieci te uczęszczają do szkół publicznych.

Ponieważ pojęcie „szkoła publiczna“ nie zostało dotychczas ustawowo zdefinjowane wspomniane postanowienie ustaw uposażeniowych nasunęło niektórym władzom wątpliwości, co do stosowania go w praktyce.

Celem usunięcia tych trudności — Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wyjaśnia, że jako „szkoły publiczne“ w rozumieniu powołanych artykułów ustaw uposażeniowych uważać należy wszystkie szkoły państwowe i uznane, względnie koncesjowane przez Państwo szkoły prywatne wszelkich kategorji, stopni i typów oraz publiczne szkoły powszechne.

Powyższe komunikuje się na podstawie pisma okólnego Prezydjum Rady Ministrów z d. 25 kwietnia 1922 r. Nr. 7853.

Warszawa, d. 18 maja 1922 r. (PO. 5096).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Lenc*
Dyrektor Departamentu.

165.

Okólnik (80) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie reorganizacji Komisji Dyscyplinarnych przy Województwach.

Dnia 17 lutego 1922 r. Sejm Ustawodawczy uchwalił ustawę o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnemu przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. Ust. Nr. 21 z 1922 r., poz. 165).

Ustawa ta zgodnie z nowelą z dnia 30 marca 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 22 z 1922 r., poz. 181) wejdzie w życie z dniem 1 lipca r. b.

Poleca się zatem bezzwłocznie poczynić zarządzenia, celem zreorganizowania Komisji dyscyplinarnych, istniejących na mocy „Tymczasowej Instrukcji dla Komisji dyscyplinarnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych“—tak, aby z dniem 1 lipca r. b. Komisje te mogły zacząć funkcjonować ściśle według powołanej na wstępie ustawy.

W szczególności, w myśl art. 2 tej ustawy, poleca się sporządzić bezzwłocznie spisy kandydatów na członków Komisji dyscyplinarnych I instancji przy Województwach (Komisarjatach Rządu), opierając się przy wyborze tych kandydatów na art. 7 cytowanej ustawy, która wymaga, aby w kompletach dyscyplinarnych przewodniczący i jeden z członków posiadali wykształcenie prawnicze oraz conajmniej jeden z członków kompletu dyscyplinarnego należał do tej kategorji urzędników i rodzaju służby, do której należy obwiniony, odpowiadający dyscyplinarnie przed danym kompletem. Ponadto spisy kandydatów na członków Komisji winny obejmować taką ilość ich w każdej kategorji i rodzaju służby, aby na przypadek przewidzianego w art. 15 wyłączenia można było mimo to, złożyć komplet dyscyplinarny.

Spisy te należy w jaknajkrótszym czasie przesłać do zatwierdzenia do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Warszawa, d 23 maja 1922 r. (Pr. 3894).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ant. Kamieński*

166.

Okólnik (81) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Komisarza Rządu w Warszawie i Cieszynie oraz Delegata Rządu w Wilnie w sprawie zakresu działania Nadzwyczajnego Komisarza dla walki z drożyzną.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 29 kwietnia r. b. powzięła uchwałę, że Nadzwyczajny Komisarz dla zwalczania drożyzny ma prawo zwracać się bezpośrednio do Urzędów Wojewódzkich, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz do Delegata Rządu w Wilnie.

Podając o powyższym do wiadomości Pana Wojewody (Komisarza Rządu i t. d.), Ministerstwo komunikuje, że wszystkie podległe Ministerstwu Spraw Wewnętrznych Urzędy winny okazywać Nadzwyczajnemu Komisarzowi wszelką pomoc i współdziałanie w sprawach, wchodzących w zakres Jego działania.

Warszawa, d. 23 maja 1922 r. (SA. 494).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

167.

Okólnik (82) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarzów Rządów w Warszawie i Cieszynie w sprawie godzin urzędowych.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 18 maja r. b. urzędowanie we wszystkich władzach i urzędach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej ma się rozpoczynać z dniem 1 czerwca r. b. o godzinie 8 (ósmej) *rano.*

Powyższe podaję do wiadomości i wydania dalszych zarządzeń tak co do godzin urzędowania, jak i dyżurów.

Warszawa, d. 26 maja 1922 r. (Pr. 4205).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ant. Kamieński.*

168.

Okólnik (83) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarzy Rządu w Warszawie i Cieszynie w sprawie trybu wystawiania i wydawania paszportów emigrantom do Stanów Zjednoczonych.

Ze względu na uchwalenie przez Rząd St. Zjednoczonych Północnej Ameryki bilu emigracyjnego na rok 1922/23 i powiadomienia władz polskich o wznowieniu wydawania przez Generalny Konsulat Stanów Zjednoczonych w Warszawie wiz emigrantom z Polski, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych odwołuje zarządzenie z dnia 8 lipca 1921 r. Nr. BB. 3922 i poleca wydawać paszporty zagraniczne (wzorów Nr. 1 i Nr. 2) na wyjazd do St. Zjednoczonych Północnej Ameryki, ściśle stosując się do niżej wskazanych zasad.

DZIAŁ A.

Wystawianie paszportów.

1. Urzędy administracyjne będą wystawiały paszporty zagraniczne do Stanów Zjednoczonych Północnej Ameryki tylko tym emigrantom, którzy zostaną zakwalifikowani na wyjazd przez Urząd Emigracyjny.

W wykonaniu powyższego urzędy paszportowe winny:

a) zażądać od każdego zgłaszającego się po paszport zagraniczny do St. Zjednoczonych emigranta oprócz niezbędnych do otrzymania paszportu dokumentów (wyszczególnionych w § 4 Instrukcji Paszportowej Nr. BB. 490) także „affidavit'u“.

Uwaga. Affidavit jest zaprzysiężonym oświadczeniem rodziny emigranta w Ameryce o gotowości sprowadzenia go do siebie i utrzymywania.

b) przesłać *niezwłocznie* affidavit do Urzędu Emigracyjnego (Warszawa, Królewska Nr. 23), który rozstrzygnie, czy dany emigrant odpowiada warunkom bilu emigracyjnego i czy może paszport zagraniczny do St. Zjednoczonych otrzymać. Na affidavitach emigrantów, zakwalifikowanych na wyjazd do St. Zjednoczonych Północnej Ameryki. Urząd Emigracyjny będzie wystawiał stempel o treści następującej:

Niema przeszkód do wyjazdu.
Może otrzymać paszport do St. Zjednoczonych.

Dyrektor w z. podpis.

Pieczęć
Urzędu
Emigrac.

Rozpatrzone affidavity Urząd Emigracyjny odeśle z powrotem drogą pocztową do odnośnego Urzędu Paszportowego.

c) wystawić w ciągu 3-ch dni od daty otrzymania drogą pocztową z Urzędu Emigracyjnego affidavitu paszporty zagraniczne tym emigrantom, których affidavity będą oznaczone wskazanym w punkcie b) stemplem.

Uwaga. Urzedy Paszportowe winny wystawiać paszporty również dla tych emigrantów, których affidavity Urząd Emigracyjny otrzymał za pośrednictwem instytucji społecznych lub Towarzystw okrętowych i które po ostemplowaniu odesłał do właściwego Urzędu Administracyjnego.

O ile w tym wypadku złożenie podania (w myśl § 4 Instrukcji paszportowej Nr. BB. 490) przez emigranta nastąpiło po otrzymaniu przez Urząd Paszportowy affida-

vitu, obowiązujący trzydniowy termin wystawienia paszportu należy liczyć od chwili złożenia popania.

d) zaopatrzyć stronicę 1-szą wystawionego paszportu w adnotację:

„Paszport jest ważny po uzyskaniu wizy Urzędu Emigracyjnego“.

2. Przy wydaniu paszportu na ręce wręczyć emigrantowi do wypełnienia „List emigracyjny“ (patrz dział B punkt 2) czyli arkusz papieru, na którym należy wypisać czytylnie następujące *dane:*

a) imię i nazwisko;
b) data urodzenia;
c) miejsce urodzenia;
d) numer paszportu;
e) data wystawienia paszportu;
f) nazwa urzędu, który dany paszport wystawił;
g) nazwa Towarzystwa okrętowego, przez które został zakupiony bilet okrętowy;
h) port, z którego emigrant wyjeżdża.

Uwaga. Urząd Emigracyjny nadeśle Urzędom Administracyjnym odpowiednią ilość „Listów informacyjnych“. Do czasu otrzymania drukowanych listów należy je przygotować sposobem gospodarczym.

3. Emigrantom, których affidavity są odesłane przez Urząd Emigracyjny bez stempla o treści, wskazanej w punkcie b), Urzędy Paszportowe pod żadnym pozorem nie mogą wystawić paszportów zagranicznych na wyjazd do Stanów Zjednoczonych.

4. Dla uniknięcia nieporozumień i nadużyć ze strony emigrantów Urzędy Paszportowe nie powinny w żadnym wypadku bez porozumienia się z Urzędem Emigracyjnym i potwierdzenia tegoż wystawiać paszporty zagraniczne na wyjazd do Stanów Zjednoczonych Północnej Ameryki tym emigrantom, którzy przy zgłoszeniu się o paszport (składaniu podania) okażą już ostemplowane przez Urząd Emigracyjny affidavity.

5 Prolongowanie paszportów, wystawionych już przed wydaniem niniejszych zarządzeń, odbywać się winno również tylko na podstawie ostemplowanych w Urzędzie Emigracyjnym affidavitów (w sposób, wskazany powyżej).

6. Powyższe przepisy nie mają zastosowania względem posiadaczy paszportów, wydanych przez przedstawicielstwa polskie w Stanach Zjednoczonych Północnej Ameryki.

Paszporty te należy prolongować w myśl pisma okólnego Nr. BB. 10934/1921 r., nie żądając okazania affidavitu.

Należy jednak na paszportach tych, czynić zwykłą adnotację:

„Paszport jest ważny po uzyskaniu wizy Urzędu Emigracyjnego“.

DZIAŁ B.

Informowanie emigrantów przez Urzędy Paszportowe o trybie postępowania przy uzyskiwaniu wizy Konsulatu St. Zjednoczonych.

Przy wydawaniu emigrantom paszportów na wyjazd do St. Zjednoczonych Północnej Ameryki (wystawionych w myśl zasad, wyszczególnionych w Dziale „A“ niniejszego rozporządzenia), Urzędy Paszportowe obowiązane są poinstruować każdego emigranta, że:

1. Stosownie do ustalonych przez Generalny Konsulat Stanów Zjednoczonych w Warszawie zasad, osobiste stawienie się emigranta w Konsulacie celem ustalenia daty, kiedy ma on zgłosić się po wizę już nietylko zbędnem, ale i przez Konsulat zakazanem osobiśce zgłaszający się w tej sprawie emigranci nie będą przez Konsulat przyjmowani.

2. Po otrzymaniu paszportu wraz z listem informacyjnym każdy emigrant winien list informacyjny wypełnić czytelnie i przesłać *pocztą* do Konsulatu Generalnego St. Zjednoczonych Północnej Ameryki (Szkolna Nr. 2) w Warszawie.

Do listu informacyjnego każdy emigrant winien załączyć:

a) jeden egzemplarz affidavitu;

b) kopertę z dokładnie i czytelnie wypisanym adresem emigranta, zaopatrzoną w dostateczną ilość znaczków pocztowych na odwrotną odpowiedź poleconą.

3 Posługując się przesłaną przez emigranta kopertą Generalny Konsulat St Zjednoczonych Północnej Ameryki prześle emigrantowi pocztą (poleconą) kartę z numerkiem kolejnym i wskazaniem daty stawienia się w Konsulacie po wizę (egzemplarz affidavitu i inne załączone dokumenty zostaną w Konsulacie Generalnym zatrzymane).

4. Każdy emigrant obowiązany jest na 2 dni przed oznaczonym (na otrzymanej z Konsulacie karcie) terminem stawienia się w Konsulacie St. Zjednoczonych zgłosić się do Urzędu Emigracyjnego (Warszawa, Królewska Nr. 23), celem uzyskania wizy tegoż Urzędu. Należy wyraźnie zaznaczyć, że emigranci, nieposiadający na swych paszportach wizy Urzędu Emigracyjnego, nie będą załatwiani przez Generalny Konsulat Stanów Zjednoczonych.

Łącznie z powyższem, Ministerstwo poleca:

1. Niniejsze zarządzenia w drodze jaknajszybszej wydać podległym Urzędom Paszportowym oraz zakomunikować Ministerstwu o dacie otrzymania tych rozporządzeń przez poszczególne podwładne Urzędy.

2. Przeciw winnym niestosowania się do wydanych zarządzeń wszczynać dochodzenia dyscyplinarne.

Warszawa, d. 26 maja 1922 r. (BB. 7718).

Minister Spraw Wewnętrznych

w zastępstwie

(—) *Dunikowski.*

169.

Okólnik (84) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie przyjmowania emerytów do służby państwowej polskiej.

Według postanowień art. 20 i 55 Ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. Ustaw Nr. 70, poz. 466) emeryt, zajmujący stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej za wynagrodzeniem, może pobierać tylko taką część uposażenia emerytalnego, która wraz z tem wynagrodzeniem nie przewyższa uposażenia, przywiązanego do stanowiska, piastowanego ostatnio przez emeryta w służbie czynnej, wdowa natomiast otrzymuje całą swoją pensję wdowią w czasie pozostawania na służbie państwowej lub samorządowej, a sierota, zajmująca jakiekolwiek stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej, do którego przywiązane jest stałe roczne uposażenie, pobiera pensję sierocą, o ile to uposażenie jest niższe od przyznanego zaopatrzenia sierocego.

Wobec tego, że ustawa pomieniona weszła w życie już z dniem 1 października 1921 r., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca, by władze, upoważnione do przyznawania i asygnowania uposażeń emerytalnych, przestrzegały ściśle postanowień tej ustawy i zarządziły wypłatę wstrzymanych dotychczas zaopatrzeń emerytalnych w myśl okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 stycznia 1920 r. Nr. 878, począwszy od dnia 1 października 1921 r. ponownie w całości, wzgl. stosownej części.

Do czasu wejścia w życie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem wojskowych i ich rodzin należy stosować powyższe postanowienia analogicznie i do emerytów wojskowych, resp. wdów i sierot po osobach wojskowych, zajmujących jakiekolwiek stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej, począwszy od 1 maja 1922 r.

W każdym poszczególnym wypadku musi być jednak wyraźnie zastrzeżone, że w razie gdyby ustawy, regulujące zaopatrzenie emerytalne osób wojskowych i ich rodzin, zawierały inne postanowienia w tej mierze — to wówczas będą dane osoby obowiązane zwrócić odpowiednie kwoty z wypłacić się mającej im w myśl art. 3 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. „O tymczasowych emeryturach wojskowych" — różnicy między przyznanem a należnem w myśl nowej ustawy zaopatrzeniem emerytalnem. W tym celu należy kwoty, wypłacone emerytowanym osobom wojskowym, jakoteż pozostałym po nim rodzinom utrzymywać w osobnej ewidencji.

Powyższe podaje się do wiadomości i stosowania na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 25 kwietnia 1922 r. Nr. 50405/21/D./Em. i pisma okólnego tegoż Ministerstwa z d. 11 maja 1922 r. Nr. 3907/22/D. a./Em.

Warszawa, d. 27 maja 1922 r. (PO. 4865).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski*
Podsekretarza Stanu.

170.

Okólnik (85) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę oraz Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie przyjazdu do Polski cudzoziemców.

Ponieważ w ostatnich czasach coraz częściej zachodzą wypadki, że władze administracyjne I i II instancji załatwiają merytorycznie sprawy zezwoleń na przyjazd do Polski cudzoziemców, przeto polecam Panu zarządzić, by podwładne Panu organa stosowały się ściśle do następujących prawideł:

1. Do zakresu działania władz administracyjnych II i I instancji w sprawie przyjazdu do Polski cudzoziemców należy jedynie korespondencja wyłącznie o charakterze informacyjnym, a więc tylko wówczas, kiedy trzeba zebrać referencje, na które petent powołuje się, ustalić, czy dane kwestjonarjusza petenta, motywy jego zamierzonej podróży i cel odpowiadają faktycznemu stanowi rzeczy, poinformować, jaką się cieszy opinją, czy znany jest w miejscowości, dokąd się udaje i t. p.
2. Korespondencja informacyjna może być prowadzona zarówno na skutek zapytan w tej mierze poszczególnych placówek zagranicznych oraz zabiegów osób prywatnych, znajdujących się, czy to wewnątrz Polski, czy też poza jej granicami Niezależnie jednak od tego, na skutek czyich kroków została rozpoczęta, wyniki przeprowadzonych dochodzeń winny być *zawsze* skierowywane bezpośrednio do tych placówek zagranicznych, gdzie ubiegający się o pozwolenie na wyjazd do Polski cudzoziemiec musi się zgłosić, aby otrzymać wizę na wjazd do Polski, ponieważ merytoryczne załatwianie tych spraw leży w kompetencji Ministerstwa Spraw

Zagranicznych i podległych mu placówek polskich zagranicznych.

3. Powyższy tryb postępowania nie może mieć zastosowania w wypadkach, kiedy idzie o przyjazd do Polski obywateli rosyjskich i ukraińskich oraz osób, które będąc przed wojną poddanymi b. Imperjum Rosyjskiego, obecnie reklamują swą przynależność państwową do Polski, w tych bowiem razach niezależnie od tego, na skutek czyich kroków została wszczęta korespondencja o charakterze informacyjnym, wyniki jej winny być *zawsze* w drodze urzędowej skierowywane do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które zastrzegło sobie w tej mierze głos decydujący, nigdy zaś ani do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, ani do placówek zagranicznych, ani wreszcie do osób prywatnych.

Warszawa, d. 27 maja 1922 r. (BB. 12544).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski*

171.

Okólnik (86) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów i Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie wstrzymania wymiarów podatku od przyrostu wartości własności nieruchomej od tranzakcji, zawartych po dniu 31 grudnia 1921 r.

W związku z projektem „Ustawy w przedmiocie uchylenia poboru podatków od przyrostu wartości własności nieruchomej oraz o pobieraniu przez ciała samorządne opłat od umów o przeniesieniu własności nieruchomej" — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zarządza, aby w tych powiatowych związkach komunalnych i gminach, które uprawnione są do poboru podatku od przyrostu wartości nieruchomości, wstrzymane zostały wymiary tego podatku od tranzakcji, zawartych po dniu 31 grudnia 1921 r.

Zgodnie z projektem wspomnianej ustawy odnośne ciała samorządne będą mogły od podanego wyżej terminu wprowadzić wzamian—opłaty od umów o przeniesieniu własności nieruchomości.

Powyższe Pan Wojewoda zechce niezwłocznie podać Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych oraz Magistratom miast wydzielonych do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

Warszawa, d. 31 maja 1922 r. (SM. 2960).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *A. Kamieński.*

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

172.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 8 lutego 1922 r. Nr. B. S. 159/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 648 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Tow. Udzielania Bezprocentowych Pożyczek Drobnym Handlującym i Rzemieślnikom Żydom" w Warszawie.

173.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 marca 1922 r. Nr. B. S. 462/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 662 stowarzyszenie pod nazwą „Talmud Tora-Ahawas Raim" (Nauka Zakonu Bratnia Miłość), w Warszawie.

174.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 marca 1922 r. Nr. B. S. 372/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 663 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polskich Prywatnych Zakładów Ubezpieczeń" w Warszawie.

175.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 marca 1922 r. Nr. B. S. 314/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 665 stowarzyszenie pod nazwą „Drugie Towarzystwo Nocnych Dyżurów przy Chorych" (Linas-Hacedek II).

176.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 marca 1922 r. Nr B. S. 268/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 669 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Rodzinny Wzajemnej Pomocy Rodu Werczerow" w Warszawie, ul. Matejki 8.

177.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1922 r. Nr. B. S. 522/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 671 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Drobnych Kupców Chrześcian" w Warszawie.

178.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 marca 1922 r. Nr. B. S. 666/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 682 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Św. Wincentego à Paulo“ w Warszawie.

179.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 marca 1922 r. Nr. B. S. 705/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 683 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Właścicieli Fabryk Zapałek“ w Warszawie, Galerja Luxenburg.

180.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 marca 1922 r. Nr. B S. 587/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr 684 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Właścicieli Kawiarni i Herbaciarni w m. st. Warszawie i na Przedmieściach“.

181.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31 marca 1922 r. Nr. B. S. 570/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 686 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Majstrów Żydów branży czapniczej miasta Warszawy“.

182.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31 marca 1922 r. Nr. B. S. 665 22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 687 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Radjotechników Polskich“ w Warszawie, ul Okólnik 9.

183.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 6 kwietnia 1922 r. Nr. B. S. 600/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 688 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Kulturalno-Oświatowe“ na Nowem-Bródnie.

184.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 6 kwietnia 1922 r. Nr. B. S. 654/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 689 stowarzyszenie pod nazwą „Centralny Związek Drobnych Kupców Żydów“ w Warszawie, ul. Nizka 4.

185.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 6 kwietnia 1922 r. Nr. B. S 773/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 690 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Tow. Opieki nad Kresami“ w Warszawie, ul. Chmielna 5.

186.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 kwietnia 1922 r. Nr. B. S. 796/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 691 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Drogistów Polskich“ w Warszawie, ulica Złota 58.

187.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia 1922 r. Nr. B. S 743/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 692 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet dla pozyskania obrazów z dziejów Polski dla Muzeum Narodowego w Warszawie“.

188

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 kwietnia 1922 r. Nr. B. S. 881/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 693 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Właścicieli Nieruchomości“ w Otwocku.

189.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 kwietnia 1922 r. Nr. B. S. 703/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 694 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Ziemiański“ w Warszawie.

190.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 kwietnia 1922 r. Nr. B S. 945/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 695 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie dla niesienia pomocy Polakom, zamieszkałym w Odesie i b. gub. Chersońskiej“.

191.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 kwietnia 1922 r. Nr. B. S. 933/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 696 stowarzyszenie pod nazwą „Bikier Chojlim“ (Czuwanie nad Chorymi) na Pradze.

192.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 kwietnia 1922 r. Nr. B. S. 823/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 697 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Rodziny Lewandowskich“ w Warszawie, ul. Bracka 23.

193.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 kwietnia 1922 r. Nr. B. S. 873/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 698 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Badań Psychicznych“ w Warszawie.

194.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 kwietnia 1922 r. Nr. B. S. 906/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 700 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Kupców Angielskich w Polsce“, z siedzibą w Warszawie.

195.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 kwietnia 1922 r. Nr. B. S. 821/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 701 stowarzyszenie pod nazwą Towarzystwo wspierania biednych dzieci i sierot p. n. „Toras Chaim“ (Nauka Życia) w Warszawie, ul. Nowolipie 28.

196.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 kwietnia 1922 r. Nr. B. S. 857/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 702 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Wytwórni zabawek galanterji i przedmiotów przemysłu artystycznego“ w Warszawie, ul. Bracka 20.

197.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 kwietnia 1922 r. Nr. B. S 2054/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 703 stowarzyszenie pod nazwą „Kasa Pomocy dla Warszawskich Strażaków i ich rodzin“.

198.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 2 maja 1922 r. Nr. B. S. 802/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 704 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo popierania i organizacji uzdrowisk dla dzieci i młodzieży“ w Warszawie, ulica Mokotowska 33.

199.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3 maja 1922 r. Nr. B. S. 846/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 705 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Francji“ w Warszawie.

200.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3 maja 1922 r. Nr. B. S. 357/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 706 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Przemysłowców Metalowych“ w Warszawie.

201.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 maja 1922 r. Nr. B. S. 979/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 707 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Bankierów w Polsce“ w Warszawie, ulica Hoża 37.

202.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 maja 1922 r. Nr. B. S. 524/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 709 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Opieki Rodzicielskiej przy Gimnazjum Państwowem im. Marji Konopnickiej“ w Warszawie.

203.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 maja 1922 r. Nr. B. S. 1052/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 710 stowarzyszenie pod nazwą „Skarb Pracy Oświatowo-Kulturalnej“ w Warszawie, ul. Wspólna 23.

204.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 maja 1922 r. Nr. B. S. 457/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 712 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Tow. Krajoznawcze“ w Warszawie.

205.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 27 maja 1922 r. Nr. B. S. 4051/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 713 stowarzyszenie pod nazwą „Złotnicze Muzeum Narodowe“ w Warszawie.

206.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 27 maja 1922 r. Nr. B. S. 1237/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 714 stowarzyszenie pod nazwą „Instytut Pokazów Świetlnych“ w Warszawie.

207.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 27 maja 1922 r. Nr. B. S. 1032/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 715 stowarzyszenie pod nazwą „Polska Macierz Szkolna“ w Warszawie.

208.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 maja 1922 r. Nr. B. S. 1095/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 716 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Szkoły im. Karola Szlenkiera“ w Warszawie.

209.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 maja 1922 r. Nr. B. S. 1034/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 717 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Zakładu Wychowawczego dla dzieci pod wezwaniem ŚS. Trzech Króli“.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 kwietnia do 15 maja 1922 r.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

Referent Drążek Józef Dr. — starszym referentem.

P. o. urzędnika VII st. Teliga Tadeusz — urzędnikiem VII st. sł.

P. o. urzędnika Wawrausch Adam Dr — urzędnikiem VIII st. sł.

P. o. urzędnika IX st. Samborski Henryk — urzędnikiem IX st. sł.

P. o. urzędnika X st. Kordowska Janina — p. o. urzędnika IX st. sł.

Urzędnik X st. Jaśkiewiczowa Helena — urzędnikiem IX st. sł.

Urzędnik X st. Wagnerówna Irena — urzędnikiem IX st. sł.

Urzędnik X st. Wysocka Idalja — urzędnikiem IX st. sł.

Urzędnik X st. Dittrichówna Stefanja - urzędnikiem IX st. sł.

P. o. urzędnika XI st. Jaskold-Klepacka Władysława — urzędnikiem X st. sł.

P. o. urzędnika X st. sł. Łubianka Halina — urzednikiem X st. sł

P. o. urzędnika X st. Strycharzewska Alina — urzędnikiem X st. sł.

P. o. urzędnika X st. Drozdowską Marja — urzędnikiem X st. sł.

P. o. urzędnika XI st Makarewiczowa Halina — urzędnikiem X st. sł.

P. o. urzędnika X st. Wendorffowa Helena — urzędnikiem X st. sł.

Urzędnik XI st. Kęszycka Anna — urzędnikiem X st. sł.

P. o. urzędnika XI st Zaleska Marja – p. o. urzędnika X st. sł.

P. o. urzędnika XI st. Skirzyński Jan — p. o. urzędnikiem X st. sł.

P. o. urzędnika XI st. Chrzanowska Stanisława — p. o. urzędnika X st. sł.

P. o. urzędnika XI st. Maciejewska Halina — p. o. urzędnika X st sł.

P. o. urzędnika XI st. Aninowska Matylda – p. o. urzędnika X st. sł.

P. o. urzędnika XII st. Switańska Helena — p. o. urzędnika XI st. sł.

P. o. urzędnika XII st. Gorczycka Henryka — p. o. urzędnika XI st. sł.

P. o. urzędnika XII st. Lichomska Marja. — p. o. urzędnika XI st. sł.

P. o. urzędnika XII st. Wojewódzka Jolanta — p. o. urzędnika XI st. sł.

Zwolnieni ze służby na zasadzie 59 i 60 art. Ustawy o państw. sł. cyw.

P. o. urzędnika IX st. Zamettówna Stanisława — z d. 21 kwietnia 1922 r.

P. o. urzędnika XII st. Schmidtówna Lida — z d. 1 maja 1922 r.

Władze Administracyjne II Instancji.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 20 kwietnia 1922 r. *mianował* Wojewodę Poleskiego Walerego Romana Delegatem Rządu dla Ziemi Wileńskiej.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

Sztylbach Andrzej — p. o. urzędnika VII st. sł.

Zwolniony ze służby:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łodzi:*

P. o. urzędnika VII st Wojciechowski Czesław — z d. 1 maja 1922 r. na podstawie art. 59 i 60 Ustawy o państw. sł. cyw.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

W Starostwach:

Kierownik Starostwa Orłowski Gustaw—Starostą na pow. Radzymiński.

Bobiński Zygmunt — urzędnikiem VII st. sł. w Starostwie w Brzezinach.

W Komisarjacie Rządu *na m. st. Warszawę:*

Obarska Zofja — urzędn. IX st. sł.
Makowska Jadwiga — p. o. urzędn. X st sł.
Czokówna Felicja — p. o. urzędn. X st. sł.
Sobolew Aleksandra—p. o. urzedn. X st. sł.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł. Bobiński Zygmunt — ze Starostwa w Brzezinach do Starostwa w Krzemieńcu.

Referent Czernik Franciszek—ze Starostwa w Chełmie do Starostwa w Janowie Lub.

P. o. zastępcy Starosty Babiński Władysław – ze Starostwa Szczuczyńskiego do Starostwa w Suwałkach.

Zawiadomienie.

Nakładem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych została wydana część IV „SKOROWIDZA DEKRETÓW, USTAW, ROZPORZĄDZEŃ i OKÓLNIKÓW", opracowana przez radcę ministerjalnego ROMANA HAUSNERA.

Część IV obejmuje wszystkie normy prawne i przepisy, które w czasie od 1 lipca do 31 grudnia 1921 r. zostały zamieszczone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, w Monitorze Polskim oraz w Dziennikach i wydawnictwach urzędowych wszystkich Ministerstw i Urzędów Centralnych.

Cena „SKOROWIDZA", objętości XIII — 125 stronic, wynosi **350** *Mk. za egzemplarz broszurowany.*

„SKOROWIDZ" znajduje się na składzie w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Warszawa, ulica Miodowa Nr. 22, w Administracji Monitora Polskiego). Ponieważ wysyłka „SKOROWIDZA" następuje za zaliczeniem pocztowem, przeto nie należy przy zamówieniach nadsyłać zgóry pieniędzy.

Niebawem „SKOROWIDZ" będzie do nabycia także w Urzędach Wojewódzkich i w księgarniach.

Część I i II „SKOROWIDZA" są wyczerpane.

Nieznaczna ilość egzemplarzy części III „SKOROWIDZA" znajduje się na składzie w księgarni F. Hoesicka (Warszawa, ulica Senatorska Nr. 22). Wkrótce ukaże się „SKOROWIDZ", obejmujący ponowne opracowanie w jednym tomie całego materjału, zawartego w części I, II i III, zatem za czas od 1 stycznia 1918 r. do 1 lipca 1921 r.

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr. 8.